

Biblioteka
OKEAN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Federico Moccia
“Sei Tu”

Copyright © 2013, Federico Moccia

Copyright © 2014 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-363-8

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2014.

Federiko Moća

TI SI TA

Prevela sa italijanskog
Biljana Kukoleča

**Čarobna
knjiga**

*Alesandru Đuzepeu i Mariji Luni i njihovim osmesima...
Đuliji, koja mi je poklonila ovaj divni san.*

Najlepše more je ono po kome ne plovimo.
Najlepše naše dete je ono koje još nije odraslo.
Najlepši dani su oni koje još nismo doživeli.
A najlepše što želim da ti kažem još nisam izrekao.

Nazim Hikmet

U životu se mnoge stvari dogode slučajno – samo o nekima od njih mi sami odlučujemo (mada ni to ne baš uvek), ali to su one najlepše. Takva je i moja želja da te opet vidim. Hodam parkom s rukama zabijenim u džepove i, kad te opazim, srce mi bije tako jako da ne preostaje nikakva sumnja.

„Zdravo!“, kažem ti. Zatim stojimo nemi i zurimo jedno u drugo, kao da vreme uopšte ne protiče.

Vratila si se u Rim, i sve je isto kao što je bilo i poslednjeg puta: tvoja kestenjasta kosa presijava se nestalnim sjajem pod sunčevim zracima, jamica na tvom levom obrazu je ista, baš kao i tvoja meka koža, skoro prozirna, kroz koju se naziru linije plavih vena na tvojim vitkim rukama.

Čak i srce na našoj klupi, koje nismo urezali mi, izgleda potpuno isto. Na njemu je natpis *Mona Mour*, što ne zvuči baš gramatički ispravno, ali jasno je o čemu je reč. En se smeška, a zatim me začuđeno posmatra; možda je brine ono što se moglo dogoditi od njenog odlaska – možda misli da je neko ukrao delić naše priče. „Ne“, odgovaram na njeno nepostavljeno pitanje. Ona deluje veoma srećno, kao da to izbegavanje reči da bi se iskazalo sve što želimo pripada samo nekim odabranim osobama; zaljubljenima je dovoljno da se pogledaju u oči pa da shvate šta im je zapisano u srcu. No, ako dobro razmislim o svemu, u mom srcu, nažalost, piše i ovo: „Ponekad sam mislio na Tebe.“ Tu je reč „Tebe“ ispisana velikim početnim slovom, jer je ona izuzetno važna u mom životu, mada ih nema mnogo takvih. Bojim se da će mi iskidati grudi i da će se pojaviti ispod majice, ispisana velikim

četvrtastim slovima koja će se, jedno s drugim, zavrteti ukруг, reljefno iskačući pred Eninim očima. Instinktivno pritežem jaknu oko sebe. I, mada to niko nije tražio od mene, pružam ruke ka tebi kao da osećam krivicu. To je slično onome što sam činio kao dete kada bih razbio neku vazu i, pre nego što bi majka to i primetila, počinjao da vičem: „Nisam to bio ja!“ Tako sam ja uvek žurio da predupredim stvari.

„Nisam te dugo video“, kažem. To je laž. No ta laž je ipak samo polovična. Jasno sam te video u sećanju, a povremeno sam te tražio na *Fejsbuku*, prolazio kraj tvoje kuće u nadi da ću te sresti, sve to nije mnogo značilo, bio je to samo još jedan način da pojmim svoju tugu koju sam osećao zbog nečega što se prekinulo bez ikakvog razloga.

Alesija, devojka s kojom sam proveo više od godinu dana, jednog dana se naljutila i otišla. I to je bilo sve. Taj ožiljak na mom srcu možda nikada neće zaceliti. Izgleda da En oseća da sam rastrojen. Odvaja me od mojih misli, uzima me za ruku, posmatra je i prevrće. Kao da u linijama na mom dlanu traži neko objašnjenje. U linijama života, bogatstva, sreće, ljubavi. Prevlači ih sve prstom i šapuće: „Ti i ja?“ To kaže ne gledajući me, spuštene glave, glasom koji odjednom remeti tu čudnu tišinu. Baš lepo, naučila je da to kaže na italijanskom. Zatim podiže glavu, gleda me osmehujući se i ponavlja: „Ti i ja?“ U ovom slučaju, to više nije izrečeno upitno i ja osećam da gubim dah i da mi se srce steže, pa samo kažem: „Da... nas dvoje.“ Čini mi se da je to smiruje i da je zadovoljna. Ispušta dubok uzdah i osvrće se unaokolo: deca jure na tobogan i drugo dete gura u leđa ono prvo; to je brzi mali kovrdžavko, budući terorista ili trkač u trci s preponama, koji uklanja prepreku i pentra se na vrh stepenica.

Prolaze dve gospođe sa žutim kesama iz obližnje samoposluge. Postariji gospodin sedi na klupi, čita novine i stalno odmahuje glavom, lupkajući rukom po stranici novina. Nije baš jasno da li to čini zbog nečega što je pročitao, ili zato što ga muče tikovi. Ja objašnjavam En pokušavajući da budem jasan i ubacujući poneku englesku reč: „Ovaj park mi deluje nekako lepše nego obično! *This place is more beautiful*. Možda zato što *you're here*, jer si ti tu...“

Ona me pogleda, spusti mi ruku na grudi i tihim i hladnim glasom ponavlja moje dve reči: „Nas dvoje.“ To me nekako uzbuđuje, prosto me izluđuje.

U tom času dune vetar i mene spopada neka jeza uz leđa, a ona me i dalje posmatra istim pogledom. Odjednom mi je toplo, skidam jaknicu i majicu, zatim i košulju, i ostajem go do pasa. Na kraju iznenadujem samog sebe jer počinjem da urlam iz sveg glasa: „Daaa... nas dvooojee!“

En odmahne glavom i prasne u smeh: „*You are crazy...*“¹

Zatim zvuci počinju da se mešaju, svetlost me zaslepljuje i odjednom mi je teško da usmerim pogled na jednu tačku. Osećam poznati miris neke prostorije... to je moja kuća i ja sam u svojoj sobi.

„Reci istinu, opet si sanjao En, zar ne?“

„Ma kog vra...?“ Širom otvaram oči i naglo se uspravljam zureći u Ćićovo lice, koje me posmatra s jednog centimetra udaljenosti, te se osećam kao kod zubara.

Moja sestra Valerija sedi pored Ćića i gleda me – vidim da je sve to zabavlja. „Neka, malo se uzbudio, no bar je u snu bio srećan... svakako je sanjao Alesiju.“

„Da, kako ga ponovo ispaljuje... Ah-ah“, dodaje Ćićo, a Valerija prasne u smeh.

¹ Baš si lud (engl.). (Prim. prev.)

Gledam ih, sav iznerviran. „Lepo, dakle, pravite smejuriju od moje drame...“

Ćićo odmahuje rukom.

„Ama mani me, kakva drama...“

„Jedna me je ispalila, druga je otišla u Ameriku bez pozdrava... pa šta gore od toga još može da mi se desi?“

Valerija ne prestaje da se smeje.

„Pa, zaista si se neobično uznemirio. Nije mi bilo jasno misliš li da si u Americi, pa šetaš i srećeš Džuliju Roberts, ili sanjaš da vodiš ljubav s nekim... mada ne znam kako se ponašaš u takvim trenucima, fuj...“

Valerija slegne ramenima i nestane.

„Dakle, dobra ti je ova sestra!“

„Uh... mnogo je pa dobra. Fabiola i ja se stalno pitamo da nije možda usvojena. Ti si srećnik što si jedina!“

„Ma šta to pričaš? Dakle, da imam brata, već bismo stvorili pravo carstvo. No, dakle, priznaj, sanjao si En, zar ne?“

„Ama ne, rekao sam ti da nisam.“

„Ma daj, pa bilo je, dakle, sasvim jasno...“ Seo je na ivicu kreveta i, sav nasmejan, posmatrao moju majicu koja se vukla po podu. Svakako sam je tamo bacio u snu. Bio sam go do pasa. Baš kao i u snu.

Ustao sam, a Ćićo je pošao za mnom. Nije mu dovoljno što mi upada u kuću dok spavam, već ide za mnom i u kupatilo.

„Pa, bar imaš opravdanje: danju se čovek nekako snađe i ne misli mnogo na to, ali noću, kada počne da sanja, sve je moguće. Jer snove ne cenzurišemo, i to je, dakle, možda ono najbolje.“

Zlobno izvija obrvu.

Puštam tuš i osmehujem se. Ćićo me je dobro potkačio, ali ne dam se ja tek tako iznervirati. On seda na klozetsku šolju.

„Sećaš li se, dakle, filma *Čin nasilja*?“

„To ti je četvrto 'dakle' u roku od dva minuta“, pokušavam da promenim temu. No on se ne da prevariti.

„Ma daj, pa za Božić sam ti poklonio taj CD, sećaš li se, Švarceneger i Slaj?“

„Pa šta onda?“

„To je onaj film u kome se može uticati na snove: možeš da usmeriš ono što ti se mota po glavi dok spavaš, ludo, zar ne? Šteta što je to samo film, no ja smatram da se mnogo toga što vidimo u filmu zaista i događa. Dakle...“

Otvorih usta da ga zgromim. No on samo podiže ruku s raširenim prstima da prijavi svoje ko zna koje „dakle“.

„Peto!“, priznade on pre nego što nastavi. „Pa, ako dobro razmislimo, ja verujem da je moguće...“

„Ama to je samo naučna fantastika.“

„Dobro, to je naučna fantastika.“

„A većinu toga o čemu ti, Čiće, obično misliš ne bi stavili ni u naučnofantastični film... jer bi ga zabranili!“

Uđoh pod tuš, a on ostade napolju, pričajući i dalje, ali nisam ga čuo, odnosno nisam želeo da ga čujem.

„Pa to nam se svima događa. Jednom sam sanjao da ležim na divanu između Selene Gomez i pogodi koga još... Rijane! No popio sam ko zna koliko piva, pa mi je bešika pucala i pojurio sam u kupatilo, a kada sam se vratio u postelju, hteo sam da nastavim da sanjam isti san, i to od mesta na kome sam ga prekinuo, da bih uživao u, da kažemo, Seleninim poljupcima. Ali ništa od toga... Da li ti se to nekada dogodilo?“

„Moram da priznam da mi se to desilo pre nekoliko meseci. Kao, sedeo sam na ringšpilju u luna-parku a neko me je gurao

otpozadi, i ja sam vikao: 'Jače, jače!' Odmah zatim je budilnik zazvonio i vrteška se, nažalost, zaustavila. Pokušao sam da ponovo zaspim i da nekako otkrijem ko je bio taj što me je gurao tako visoko da sam leteo ka nebu, ali nije vredelo.“

„Dakle? Da li si već kazao svojimima?“

„Šta to?“

„Kako šta? Pa to da idemo na put?“

Protrljao sam kosu debelim peškirom. Svojima... Te su mi reči čudno zazvučale. Tu je sada samo moja majka, ali ipak nisam ispravio Ćića.

„Ne, još joj to nisam kazao.“

„Ama kako, dovraga, nisi, ja već tri dana ne spavam?! Najzad sam nekako savladao strah od letenja, a ti ćeš sada još i da mi kažeš da uopšte ne putujemo?“

„Pa, nisam rekao ništa slično.“

„No, u svakom slučaju, kod kuće još nisi nikome ništa kazao... a ja, kada sam jednom rešio da pođem s tobom, nisam imao problema s tim da to i saopštim svojimima.“

E u to verujem! Njegovi roditelji biće presrećni da ga se makar na neko vreme reše. Mislim da još nisu sasvim shvatili šta se događa s njim, ali svakako očekuju da im svakog časa policajci zazvone na vratima i pretraže celu kuću. Ili da im neko od poslednjih članova bande Maljana rasturi kuću.

Navukao sam majicu i gaćice i odjurio u kuhinju da pristavim vodu za kafu. Ćićo me je, naravno, sledio u stopu.

„Znaš li da sam skinuo jedan PDF sa svim mestima u Njujorku koja obavezno treba obići? Eto, recimo, ako mene pitaš, svakako moramo obići Brodvej.“

Ponekad me razneži, ume da bude baš naivan. Brodvej je svakako jedan od prvih ciljeva svakog turista u Njujorku, a naročito

turista određenih godina. To, sve u svemu, nije nimalo originalno, ali Ćićo zamišlja da je pravi pionir. No njegov entuzijizam odmah ponese i mene. Izvukao je iz ranca neku vrstu novog vodiča koji je sam načinio, čak je i korice osmislio: jabuka nasred neba, koja istovremeno liči na mesec, a iznad nje dvojica astronauta i jedna italijanska zastavica.

„Dopada li ti se?“

„Ama, Ćićo, baš si šašav!“

„A zašto? To smo nas dvojica kako otkrivamo Ameriku...“

„Samo petsto godina posle Kristifora Kolumba. Baš smo ti mi neki napredni momci, zar ne?“

„Mi ćemo, dakle, otkriti ono što je do sada ostalo neotkriveno. Zar je, po tvom mišljenju, Kolumbo bio u Viliijamsburgu, u internet kafeu u koji dolaze najlepše cure na svetu? Pa zar treba sve da ti objašnjavam?“

U tom času je moja razneženost prerasla u divljenje. Ćićo je ovog puta zaista sve dobro proučio, ne mogu reći da nije.

Zatim je otišao u svom uobičajenom dobrom raspoloženju, vrlo tipičnom za njega, mada se u poslednje vreme viđao s dvema devojkama ne znajući koju više voli pa su ga na kraju obe otkačile, a takođe se upisao na drugu godinu prava, gde nije dao nijedan ispit, i pritom još duguje osamsto evra nekom tipu koji mu je prodao napola rasturen motor: zbog svega toga je Ćićo jedinstven tip i, kada sam se vratio u kuhinju da pokupim svoju kafu, ugledao sam kesicu iz *Euklida* sa ohlađenim kiflicama. On ih uvek uzme čim se ispeku i to svima naglašava.

Biće zaista zabavno poći s njim na taj put, a i prijaće mi da se malo maknem iz Rima. Ima jedna pesma Luća Batistija koju je moja mama često pevala: u njoj se kaže da je u velikom gradu

ipak lako sresti se. Ja sam sreo Alesiju u pravom trenutku – na koncertu grupe *Koldplej* pre oko mesec dana.

Otvorio sam njen *Fejsbuk*. Ništa novo, još je sama. Počeo sam da se oblačim i, malo-pomalo, osetio sam se znatno lakše, pa sam se zaputio u *B&B*, firmu za promet nekretnina za koju radim po podne, da bih im javio da odlazim na put; juče sam javio tu vest svom stricu u trafici, a tek na kraju ću je saopštiti kod kuće.

Da, u tom času mi je sve izgledalo sasvim moguće, nisam znao da ću se ubrzo naći pred najtežom odlukom u životu. No, s dvadeset tri godine, svako misli da ima još sve vreme ovog sveta pred sobom da nauči mnogo toga.

Pa, ne baš sve vreme. Moja majka, ako biste nju slušali, obično kaže: „U tvojim godinama, ja sam već rodila sina“, a to ponavlja svaki put kada na podu ugleda moje prljave čarape ili kada vidi nenamešten krevet.

„Ali, mama, pa to je preistorija.“

Kada sam ušao u lift firme *B&B*, koja radi i nekoliko sati subotom pre podne, preda mnom se stvorila Pocangera². Ona se zapravo zove Benedeta, ali svi je zovu tim nadimkom, mada niko ne zna zašto.

„Pa zdravo, Bene...“, rekoh joj kada smo se skoro sudarili, te tako samo povećah našu obostranu zbunjenost.

Ona ne reče baš ništa, ali se odmah izmaknu unatraske, nastojeći da se što više odmakne od mene.

„Nemoj tako, pa zar si još ljuta na mene?“

Ona je ćutala i nastavila da sređuje fascikle koje je nosila, kao da želi da ostavi utisak da ima mnogo posla, ali bilo je jasno da se pretvara. Spustih joj ruku na rame.

„Hajde, Bene, ne budi takva...“

Namah se sva ukruti, kao da sam je udario, a zatim se odlučno i hladno okrenu od mene, što je delovalo zabrinjavajuće.

„Ne dodiruj me“, reče kratko.

Polako sam maknuo ruku s njenog ramena.

„Dobro... ali da porazgovaramo na trenutak? Benedeta, ne želim da se ovako završi, bili smo dobri prijatelji...“

„Ti si to upropastio.“

„Ama kako?“, pozeleh da je upitam. „Zar ti nisi baš ništa loše učinila? Nisi li i ti bila prisutna tog dana kada smo upražnjavali seks? Daj, Bene, pa to se događa.“ Postoji onaj film, *Kad je Hari sreo Sali*. Ali ne, za nju muškarac i žena nikako ne mogu biti prijatelji, jer muškarac od žene traži samo jedno, a zatim – zbogom,

² Blatnjava (ital.). (Prim. prev.)

curo. A to je ona od početka i mislila jer me je, kada me je pozvala u posetu, dočekala polugola, plačući zbog momka koji ju je ispalio. To se prosto desilo, ali svaka situacija se može srediti, zar ne? Želeo sam da objasnim Benedeti da, iako smo tada vodili ljubav, ipak možemo i dalje ići u bioskop i komentarisati *X-faktor* petkom u kancelariji, kao što bih učinio i sa Ćićom. Pa, možda ne baš na isti način, jer je za njega to „gej emisija“ i nikada je ne gleda.

„Čuj, Bene, možda sam upropastio naše prijateljstvo... ali voditi ljubav s tobom...“

„Pssst!“ Benedeta se uplašeno osvrnula, sva u strahu da bi nas neko mogao čuti. No nije bilo nikoga, samo joj se činilo da nam je neko iza leđa. „Ne shvatam zašto uopšte pričaš o tome...“

„Eto, zato...“

„Reći ću ti ja zašto“, prasnu ona. „To je zbog toga što hoćeš sve da postaviš na mesto, da sve bude savršeno, da se svi slože s tobom i budu srećni i zadovoljni i da ti se osmehuju...“

Ućutah. Poslušao sam jedan od saveta svog oca. Treba lepo odbrojati: jedan, dva, tri...

„Hoćeš da radiš ono što želiš i da se praviš da se ništa nije desilo. Ali nije tako...“

„Bene, ali to se događa, sve je to bila greška.“ Ujedoh se za jezik i pomislih da nastavim brojanje: šest, sedam, osam...

„Greška? Pa naravno. Ko zna koliko si takvih 'grešaka' napravio, zar ne? Možda udaraš recke na zid, kao oni osuđenici u zatvoru? Samo što se tvoje recke odnose na devojke. No ja se neću uključiti u taj tvoj CV, shvati to.“

Sada sam se ja zabrinuo i počeo da se osvrćem unaokolo, i primetio sam da je došao Dani Saveti i da sedi za svojim stolom, ali on mi nije bio bitan. Tu je bio i jedan noćni leptirić, valjda

je ostao u kancelariji još od juče, privučen neonskom svetiljkom iznad Benedetinog pisaćeg stola. Mahnuo sam rukom da ga oteram, ali nehotice sam ga poterao pod lampu, gde se spalio i pao na tepih. Hteo sam da spasem leptirića i samo sam mu naneo zlo.

U tom času sam shvatio koliko se stvari promenilo u mom životu: mog oca više nije bilo, majka je bila ojađena, a u životima mojih sestara Valerije i Fabiole nastao je kaos. Alesija je otišla od mene rekavši mi samo: „Baš mi je žao...“ En je otišla ne rekavši ništa. Verovatno je Benedeta u pravu, opekla se, i nisam ništa učinio da to sprečim.

Pogrešno sam procenio situaciju, ali nisam imao loših namera. No pomislio sam da bih je još više ojadio ako bih joj to objasnio, pa sam odustao od toga. Trebalo je da prosto nastavim da brojim do deset i da ćutim.

„Pa, kako hoćeš.“ Zatim sam otišao i ostavio je da stoji kraj stola. Zamišljao sam njeno čuđenje i otvorena usta, ali se, na sopstveno zaprepašćenje, uopšte nisam osvrnuo i nisam bio radoznao – ona me nije zanimala. Ne više.

Zaputio sam se pravo ka cilju i pokucao na dovratk otvorenih vrata.

„Dobar dan, oprostite, mogu li da uđem?“

Alfredo Bandini, stari direktor agencije, nameštao je naočare na nosu i proučavao neke papire.

„O, to si ti, uđi, uđi...“, reče mi podižući pogled.

Odmah predoh na stvar. „Želim nedelju dana odsustva.“

„Pa šta se to desilo?“ Zavalio se u fotelji. „Da li je kod kuće sve u redu?“

„Jeste... ali treba da idem na jedan put. Pružila mi se prilika da odem u Njujork, a ne želim da samo pobegnem bez reči.“

Ironično mi se osmehnuo. „Pa, mogao si mi ispričati ma šta, ali ti si došao da mi kažeš da ideš na odmor...“

„Nadoknadiću to naredne sedmice.“

„Nije o tome reč, mislim da situacija na tržištu nekretnina ne može biti gora...“ Pomno me je proučavao, kao da sam primerak laboratorijske opitne životinje. Prava je matora ptičurina, za koju ne znaš da li ti si dopada ili te odbija.

Posmatrao sam ga bez ikakvog izraza na licu, trudeći se da se ne odam, ne shvatajući njegov ton i ne znajući kakva će biti dalja reakcija. Bandini načini podužu pauzu. Valjda će mi sada reći da samo neodgovorna osoba putuje u SAD kada ovde svakoga dana nekoga otpuste. Razvezaće nekakvu izjavu za štampu, u kojoj će zapomagati kako mladi ne žele da rade, a moj lik u 3D verziji biće ispod tog članka. Dohvatiće moju kovertu s platom i kazaće da ona skoro da i ne pokriva troškove povratne karte...

„Mislim da ništa ovde neće propasti bez tebe, čak i da nije sredina leta...“

Pa, povodom toga se svakako slažemo. Napisao je nešto na jednom listiću i pružio mi ga je. O bože, da li to znači da sam dobio otkaz?

„Ovo je adresa jednog lokala s vrlo dobrom hranom. Bio sam u njemu sa ženom pre mnogo godina. Zove se *Stardast* i na Brodveju je.“ Odahnuo sam sa olakšanjem, ne verujući još uvek svojim ušima. Bandini je moj superheroj! Ustao je i otpratio me do vrata. „Mislim da se u međuvremenu nije mnogo promenio!“ Zatim mi je pružio ruku, koja mi se načas učinila velikom i toplom poput ruke moga oca. Osetio sam knedlu u grlu, ali trudio sam se da je ne primećujem. On mi se osmehnu. „Ako nešto zaista cenim, to je iskrenost, dečko moj. Lepo se provedi...“

„Hvala, najljepše hvala.“ Hteo sam da pođem.

„O, Nikolo, ne zaboravi da ostaviš ključeve svih naših stanova koje si nudio... čak i onog potkrovlja kod Koloseuma.“

„Naravno“, rekoah i izadoh oborena pogleda.

Ko zna šta je time hteo da kaže. Zašto je pominjao baš to potkrovlje, u kome sam jednom iznenadio Salvetija u prijatnom društvu nedavno zaposlene koleginiice Marine? A i u kome sam sa En... Zatim sam opazio da me Benedeta posmatra s bleskom zlobe u pogledu. Da li je i njoj sve to poznato? Možda je baš ona kazala našem šefu da zaposleni koriste priliku i agencijske stanove upotrebljavaju za svoje „pikantne susrete“?

Pa čak i da je bilo tako, Alfredo Bandini nije došao na tu misao. A ko zna – možda je i on bezbroj puta uradio nešto slično? No svakako ne s Benedetom. Ona je jedna čistunica koja sve nas samo kritikuje, dovraga! To je trebalo shvatiti i ranije.

U trenutku kada sam izlazio, učinilo mi se da vidim izmaglicu suza u njenim očima. Ubrzao sam korak. No to mi nije vredelo: kada imaš rep od slame, uvek strahuješ da će ti se zapaliti.

Odneću ovu cedulju ocu na grob. Slabo sunce je probijalo kroz oblake, nekako stidljivo, kao da se koleba da li da se pojavi ili ne, a visoki beli oblaci nisu nagoveštavali kišu, već kao da su ljudima na početku dana govorili: „Idite mirno, danas vam ne donosimo kišu.“ Ušao sam u auto i video da sam ostavio jedan CD da se vrti – on mi je davao zvučnu pratnju dok sam se probijao kroz saobraćaj.

Osmehujem se dok vozim, kao da zaista negde gore postoji poštar koji će mom ocu uručiti moje pismo. Ipak, već mesecima ostavljam pisma kraj očeve fotografije na spomeniku i, kad god se vratim, njih više nema. Tada se zabavljam maštajući. Da li je majka uzela pismo? Ili jedna od mojih sestara? Da, to je svakako bila Fabiola, ali ne zbog nežnih osećanja ili iz sentimentalnosti, već zato što misli da na tom mestu pisma stvaraju konfuziju i remete harmoniju. Ja bih, po njoj, uvek napravio nered i na grobu! Ona je takva, misli da prvo postoji njen svet a tek onda svi ostali, i oni su, većinom, ti koji greše. No najjednostavnije i najgluplje jeste pitanje koje me muči: zar je ta moja pisma odneo vetar?

Odlučih da stanem kraj puta. Mala pauza za ohrabrenje.

Idem ka *Regoliju* i ulazim u Ulicu Statuto 60 na Eskvilinu.

Ništa lepše nego pojesti drugi doručak sredinom prepodneva, a to mesto je baš zgodno.

„Dobar dan, jedan kapučino, molim?“

Pozdravlja me šankerka Laura. „Ćao, Nikolo!“

„Hej!“, namigujem joj ja.

„Želiš li ono uobičajeno, za poneti?“

„Ne, hvala, ješču ovde.“

Stavlja mi jedan padobranac sa šlagom na metalni tanjirić, koji podseća na lep ukus prošlih vremena. S druge strane piše „*Regoli*, 1916. godine“.

„Sve za tebe. Evo i tvog kapučina.“

„Hvala.“

Sve je baš dobro. Zatvaram oči, šlag je baš savršen, lak, sladak, ali ne previše; padobranac je slatkiš iz kuvarskog priručnika, jedva porumeneo i lak kao perce. Gutljaj kapučina i zalogaj kolača. Gorčina kafe meša se sa slatkim ukusom šlaga: da li je to sreća? Želeo bih da utonem u nju.

I dalje žmurim u želji da uhvatim svaki osećaj: eto, ako sada ponovo otvorim oči a svet bude uređen kako treba, ovde, u *Regoliju*, kraj mene će biti En. Dode mi želja da prasnem u smeh. Na ovom mestu sam, zapravo, upoznao Alesiju, pa bi bilo nekako pravednije da na ovom mestu budem s njom, uvek je dolazila s bakom koja je ludovala za padobrancima. No Alesije više nema, nestala je iz mog života, a ja sam, da ne bih patio, počeo da izlazim s tom Amerikankom, sa En. Bolje rečeno, život me je povezao s tom devojkom, jer ja tu i nisam baš ništa učinio. Nisam ni prstom maknuo. A bila je prelepa, ne može se nikako reći da je bila utešna nagrada. Da li ste ikada videli utešnu zamenu visoku metar i osamdeset, sa očima plavim poput mora? Provodili smo divne večeri i mnogo smo se smejali. Kao one večeri kada smo u *Ebiju*, kineskom restoranu u Ulici Ostija, želeli da probamo vijetnamske rolnice, a ona ih je ubacila u moju posudicu s vasabijem. Usta su nam gorela i ja sam se smejao, a ona se nalivala *asahijem* gore od ma koje pijandure. Kad se setim svega toga – terao sam je da proba od svega pomalo, samo joj nisam dao da proba padobrance.

Možda je to bilo nešto previše intimno između Alesije i mene: zaista i nisu ništa naročito, osim tog finog ukusa starinskog šlaga.

Kad sam ponovo otvorio oči, video sam da Laura zuri u mene; kad sam je pogledao, sva je pocrvenela, kao da sam je uhvatio pri nekom sumnjivom delu, pa je nastavila svoj posao, spustivši pritom pogled: ispirala je šolje u sudoperi i stavljala ih u mašinu za pranje posuđa ispod šanka. Upravo u tom trenutku, u ogledalu iza nje ugledao sam odraz ulaznih staklenih vrata koja se otvaraju i zinuo sam od čuda.

„Bato! Otkud ti ovde?“

„Ćao, Niko! Kako si ti, lepojko?“

Bato je jedan od mojih najbližih drugova – igramo zajedno fudbal i poker i idemo na naše muške večere. Nazvali smo se Budokani jer smo jedno vreme išli na utakmice u deo kvarta Borgo Pio koji se zove Budokan i koji ima svoj istorijat iz osamdesetih godina. Bato je najelegantniji od svih nas, nosi divne jakne, košulje *bruks braders* koje mu stižu direktno iz Los Anđelesa, i sin je jednog poznatog političara. Poreklom je Napolitanac, ali je rođen u Rimu.

Bato me grli i steže mi ruku, zatim savija lakat i privlači me sebi, pa se tako nalazimo prsa uz prsa, baš kao što i treba da se pozdravljaju dobri stari prijatelji.

„Bato, kakvo iznenađenje!“

Gleda me i osmehuje se, ali mi se u jednom trenu čini da mu je pomalo neprijatno.

„Da li si sam?“

„Da, naravno.“

Neka čudna jeza mi klizi niz kičmu, ali to brzo prolazi.

„Čudno je da se nikada nismo sreli ovde, u *Regoliju*“, kažem ja.

„O, pa ja skoro nikada ne dolazim ovamo, ali sutra je mamin rođendan i želim da joj odnesem slatke rolnice, kažu da su ovde odlične.“

„Zaista? Ja to ne znam, nisam ih nikada probao, mada mislim da im je sve dobro: kiflice, salčići, razne torte, ali ovo im je najbolje...“

Počinjem da govorim tiho kao da mu otkrivam ko zna kakvu tajnu.

„Padobranci su moja i Alesijina tajna.“

„Zaista, jednog dana ću ih svakako probati.“ To kaže na brzinu, skoro gutajući reči, kao da želi da promeni temu. Zatim se okreće Lauri.

„Možeš li mi spakovati osam rolnica?“

„Koje želiš? Sa šlagom ili s rikotom?“

„Sicilijanske, s rikotom. Hvala.“ Zatim se malo zamisli. „Spakuj mi i paketić s dva padobranca.“ Zatim mi dobaci jedan brz pogled. „Pa, eto, zainteresovao si me, a kad sam već tu...“ Sleže ramenima kao da se pravda.

„Videćeš da će ti se dopasti.“

„Čuj, da li ti je Ćićo kazao?“

„A šta to?“

„Ma daj, zar ti Ćićo nije rekao baš ništa?“

„Nije, kunem ti se.“

„Baš čudno, mislio sam da vi jedan drugome pričate sve... Ja nisam u stanju da prećutim nešto takvo. Moj otac je sve prodao, ne baš sve, nego polovinu firme, dobio je za nju brdo novca i kupio je hotel i celo jedno maldivsko ostrvo.“ Ta vest nije bila neprijatna koliko sam očekivao, pa sam se malo smirio: mislim da to ne spada u najvažnije podatke koje bi mi Ćićo preneo. No

Batova megalomanija pretpostavlja da su zbivanja u njegovoj porodici prava senzacija za ceo svet.

„Pa to je super!“

„Jeste... sada moj brat i ja možemo ozbiljno da se posvetimo studijama.“

„Čuj, bar uvek možete da odete na to ostrvo i da pecate“, počeh da ga zadirkujem.

„Da, baš je zgodno da se napravi jedan rijaliti TV šou.“

„Pa, svakako može da bude zanimljivo: kokosove palme, komarci...“

„Kako da ne, uključujući i par subreta u cenu. Zapravo je činjenica da na takvo mesto prvo odeš s devojkom na nedelju dana, druge nedelje odeš s prijateljima, a posle ti sve to dosadi... Moj otac je van toga. Čudi me da nije pobegao s ruskom šmizlom i da je još uvek s majkom. Pa dobro... još nije sve rečeno.“

Zatim je uzeo dva paketića koja mu je spremila Laura i pošao ka kasi da plati.

„Videćemo se kroz nedelju dana, Niko... Bar ćemo odigrati koju partiju pokera kod mene.“

„Neću biti tu... idem na put sa Ćićom.“

„Eto vidiš, i ti nešto prećutkuješ.“

Zasmejao se i opet me privukao na grudi.

„Pa lepo, burazeri, zabavite se.“

Posmatram ga kako izlazi sa onim sicilijanskim rolnicama, padobrancima za probu i ostrvom koje ga očekuje.

Njegov otac, pored toga što se bavi politikom, imao je i to preduzeće za izradu lopti na naduvavanje svih veličina – a ako ima posla na kome se nećete obogatiti u životu, ja bih naveo baš taj. Sada će ih proizvoditi upola manje, a kada se premore od tog

posla, otići će na Maldive da se bućnu u more, ako im i to uskoro ne dosadi. Ne mogu da zamislim ništa lepše. Ili možda i mogu: mala, usamljena plaža kod Ladispolija, a na njoj En i ja. Sunce prži i muči nas žeđ, ali sami smo i to nam je dovoljno. Nije mi potreban nikakav luksuz da bih bio srećan s njom.

Nisam ja kao Bato. Ponekad mislim da je to neka vrsta mode: stalno izigravati nezadovoljstvo i ponašati se neispunjeno. Biti nesrećan i izmišljati nepostojeće probleme – možda je to nešto neophodno da bi se bilo „in“. U tom slučaju, ja sam potpuno „aut“. Svi su moji problemi veoma stvarni.

Ustao sam s namerom da krenem.

„Ćao, Nikolo“, prijateljski me pozdravi Laura iza šanka. „Pa, navrati ponekad. Nemoj opet nestati na mesec dana.“

„Svakako, uskoro ću svratiti. Želim ti prijatan dan.“

Laura uvek prosto zrači. Ne mogu da joj kažem: „Daj, Laura, snuždi se malo, budi 'in'“. Ne bi me shvatila, ona je vrlo realna osoba. S nogama na zemlji i sisama isturenim uvis. Da, zaista je slatka i mislim da nije od onih koje se zanose i posle pate od slomljenog srca, kao Pocangera. Ne bih želeo da ponovim istu grešku... Ama kog ja to vruga lupetam? Osmehnula mi se nekoliko puta, a ja već zamišljam kako mi pada pred noge. Danas je, izgleda, moj dan za pojačano samoljublje. Moraću malo da prikočim, inače ću morati da tražim drugo mesto gde imaju dobre padobrance. Da, podsećam sebe da ubuduće treba da izbegavam ma kakvu sentimentalnu zbrku.

Onaj ko ima problem s pamćenjem te vrste jeste moj drug Ćiće: čudno je što je potpuno zaboravio da mi pomene tu priču s Batom, njegovim ocem i ostrvom... pa, sa svim problemima koje je imao u poslednje vreme, normalno je što je zaboravio na to,